

ΞΕΝΑ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΝΕ ΜΑΙΖΕΡΟΥΔΑ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΚΑΤΩ από τὰ δέντρα, τὸ νεαρὸ ζευγάρι προχωροῦσε μὲ μικρὰ βήματα. Ἡ γλυκεῖα καὶ ἀπαλὴ νύχτα τοὺς ἐτύλιγε. Τ' ἀρώματα ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ πλημμύριζαν τὴν ἀτμόσφαιρα. Κ' οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι συνωμιλοῦσαν. Κάθε τόσο ἡ δεσποινὴς Ὑθόννη ντὲ Βιολὰκ γύριζε τὸ κεφάλι τῆς ἀνήσυχῃ, γιατί φοβόταν μήπως τοὺς δῆ, μήπως τοὺς ἀκούσῃ κανεῖς.

Εἶχαν βγῆ ἀπὸ τὴ σάλλα τοῦ καζίνο γιὰ πέντε λεπτά, μονάχα γιὰ ν' ἀπολαύσουν τὴν ἀνακουφιστικὴ δροσιὰ αὐτῆς τῆς νύχτας τοῦ Αὐγούστου. Καὶ νὰ ποῦ ὁ περίπατός τους παρατεινόταν τώρα κι' οὔτε συλλογιζόντουσαν κἀν νὰ γυρίσουν πίσω. Ἐκείνη προπάντων ἦταν τόσο εὐτυχημένη, ποῦ ἔπαιζε ἔτσι γιὰ πρώτη φορά μὲ τὸν ἔρωτα καὶ ποῦ στήριζε τὸ μπράτσο τῆς στὸ μπράτσο τοῦ ἀνδρὸς ποῦ τῆς ἔλεγε τόσο γλυκὰ πράγματα.

Θὰ μπορούσε νὰ περπατᾷ ὅλη τὴ νύχτα μὲ τὸ ἴδιο ἀργὸ βῆμα χωρὶς νὰ νοιώσῃ καμμιά κούρασι. Δὲν ἀντιλαμβάνονταν τὴν ὑγρασία ποῦ περνοῦσε τὸ λεπτεπίλεπτο φόρεμά της καὶ θάλεγε κανεῖς ὅτι μιὰ μυστικὴ φλόγα τῆς θερμαίνει τὴν καρδιά.

Ὁ κ. Νταμπαζάκ ἤξερε καλὰ, ὅτι δὲν θὰ τοῦ ἀπαντοῦσε μὲ μιὰ ἄρνησι, ὅταν, ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ βάλς, τῆς πρότεινε αὐτὸν τὸ περίπατο, προσθέτοντας κατόπιν μὲ τὴ γλυκεῖα φωνή του:

— Θὰ εἶχα τόσα μυστικὰ νὰ σὰς ἐκμυστηρευθῶ!

Ἐπειτα, ὅταν βρέθηκαν ἔξω μόνοι, ἄρχισε νὰ τῆς μιλάῃ σὰν νὰ ἦταν ἡ ὄνειρεμένη μνηστὴ του καὶ τὴν γοήτευσε μὲ τοὺς ἀπατηλοὺς ἐκείνους ὄρκους, τοὺς ὁποίους ὅλες ἡ νέες κοπέλλες πιστεύουν τυφλά.

Δὲν ἀγαποῦσε — τῆς ἔλεγε — δὲν θ' ἀγαποῦσε, δὲν εἶχε ἀγαπήσει ἄλλην ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴ καὶ τὴν ἰκέτευε νὰ μὴν τὸν ἀποκρούσῃ, νὰ βάλῃ γιὰ πάντα τὸ μικρὸ τῆς χέρι μέσα στὸ δικό του καὶ νὰ γίνῃ γυναῖκα του.

Αὐτὲς ἡ ἐξομολογήσεις ἀντηχοῦσαν σὰν μουσικὴ στ' αὐτιά τῆς Ὑθόννης. Εἶχε ἐγκαταλειφθῆ στὴ χαρὰ τῆς, μὰ δὲν τολμοῦσε ἀκόμα ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδιά της. Ὅλ' αὐτὰ τῆς φαινότουσαν σὰν ὄνειρο, τόσο καινούργια ἦσαν γι' αὐτὴ, τὴ φτωχὴ παρατημένη...

Θὰ παντρευόταν. Θὰ μοίραζε τὴν καρδιά της μ' ἕναν ἄλλο... Θὰ εἶχε ἕναν προστάτη, ἕναν φίλο... Θὰ μάθαινε ἐπὶ τέλους τί εἶνε τὰ χάρδια κ' ἡ τρυφερότητες...

Ἡ μητέρα της, πράγματι, δὲν εἶχε ἐνδιαφερθῆ ποτὲ γι' αὐτὴ. Ὅταν ἦταν μικρούλα τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει ἐντελῶς στὶς φροντίδες μιᾶς παραμάνας. Κι' ὅταν μεγάλωσε λίγο, γιὰ νὰ μὴ λένε ἡ κακὲς γλῶσσες πὼς εἶχε τόσο μεγάλο παιδί, τὴν ξεφορτώθηκε πάλι, κλείνοντάς τὴν σ' ἕνα μοναστήρι. Ἐτσι, ὡς τὰ δεκάδη της χρόνια, ἡ Ὑθόννη φοροῦσε ποδιές καὶ χτενίζονταν σὰν κοριτσάκι, πράγματα ποῦ τὴν ἔκαναν νὰ φαίνεται γελοία, ὅπως καταλάβαινε πολὺ καλὰ κ' ἡ ἴδια ἀπὸ τὰ χαμόγελα τῶν ἄλλων.

Ὅταν ἐβγῆκε τέλος ἀπὸ τὸ μοναστήρι, ἡ νέα κόρη ἦταν ἄσχημη κι' ἀσθενική. Ἡ μητέρα της τὴν παρουσίασε τότε στὸν κόσμο, μὰ ὑπέφερε

στὴν ματαιοδοξία τῆς ὡς κοκεττας, γιατί τὴν ἔβλεπαν νὰ ἔχῃ μιὰ τόσο μεγάλη κόρη.

Καὶ γιὰ νὰ παντρέψῃ τὸ ταχύτερο τὴν Ὑθόννη καὶ ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἀπόλυτὴ ἐλευθερία της, μεγάλωνε ὀλοένα τὴν προίκα της κι' ἔτρεχε στὶς λουτροπόλεις καὶ στὰ καζίνα, χειμῶνα καλοκαίρι, συγκεντρώνοντας γύρω της τοὺς γαμβροὺς, τοὺς ὁποίους τραβοῦσαν τὰ ἑκατομμύρια τῆς προίκα, μολονότι τοὺς τρόμαζαν οἱ ἀδύνατοι ὄμοιοι καὶ ἡ κοκκαλιάρικη ὄψι τῆς νύφης.

Ἡ Ὑθόννη, ἀποκαρδιωμένη, συλλογιζόταν συχνὰ νὰ γίνῃ μοναχὴ καὶ νὰ θάψῃ τὰ νειάτα της σ' ἕνα μοναστήρι. Μὰ τὴν τελευταία στιγμὴ τὴν συγκρατοῦσε πάντα μιὰ ἐλπίδα μυστικὴ κι' ἐπίμονη.

Ἡ Ὑθόννη δὲν ἤξερε σχεδὸν καθόλου τὸν κ. Νταμπαζάκ. Τὸν συναντοῦσε μόνο κάθε βράδυ στὰ θέατρα κ' ὕστερα στὸ μεγάλο σαλόνι τοῦ καζίνο, ὅπου χόρευαν. Τὸν εἶχαν συστήσει συγχρόνως σ' αὐτὴ καὶ τὴν μητέρα της κι' ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὶς συνώδευε παντοῦ, ὠργάνωνε τὶς ἐκδρομὲς τους καὶ τὰ πικ-νικ τους στὴν ἐξοχὴ κι' ἔτσι, σιγά-σιγά, εἶχε ἀρέσει στὴν Ὑθόννη, ποῦ ἀγνοοῦσε ἐντελῶς τοὺς ἄνδρες.

Κ' ἡ φτωχὴ μικρούλα μεταμορφωνόταν τώρα ἐντελῶς ὅσο ἐνοιωθε τὸ χέρι τοῦ νάκουμπάη στὸ δικό της. Θὰ νόμιζε κανεῖς πὼς ἡ γλύκα τῆς νύχτας καθρεφτιζόταν στὰ μάτια της καὶ τὴν πλημμύριζε ὀλόκληρη. Ὁ ἔρωτας ποῦ εἶχε ἔμπνησει ξαφνικὰ μέσα της, λιγότευε τὴν ἀσχήμια της καὶ τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται σχεδὸν ὠραία.

Μέσα στὴν ταραχὴ τῆς, ἡ νέα κόρη δὲν πρόσεχε πόσο ἦσαν κοινὲς κι' ἐτοιμασμένες ἀπὸ πρὶν ἡ φράσεις ποῦ τῆς ψιθύριζε ὁ κ. Νταμπαζάκ καὶ πόση ὑποκρισία κρυβόταν πίσω ἀπ' τὴ συμπεριφορὰ του.

Καὶ, καθὼς ἔαναγύριζαν πρὸς τὸ καζίνο, ἡ Ὑθόννη μὴ μπορῶντας νὰ κρατηθῆ πειὰ, φώναξε μὲ μιὰ ἀγνή ὀρμη:

— ὦ! πέστε μου μιὰ φορά ἀκόμα ὅτι μ' ἀγαπᾶτε, ὅτι δὲν θ' ἀγαπήσετε ποτὲ ἄλλην ἐκτὸς ἀπὸ μένα!

||

Ἡ κ. ντὲ Βιολὰιν, ἡ μητέρα τῆς Ὑθόννης, εὐλόγησε μυστικὰ τὸν κ. Νταμπαζάκ, ὅταν ἐκεῖνος πῆγε νὰ τῆς ζητήσῃ τὸ χέρι τῆς κόρης της καὶ ὄρισε γρήγορα τὸ γάμο σὰν μιὰ ὑπόθεσι χωρὶς σημασία.

Ἡ Ὑθόννη μετροῦσε τὶς μέρες καὶ τὶς ὥρες ποῦ τὴν χωρίζαν ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ θ' ἀνῆκε ὀλοκληρωτικὰ σ' ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον λάτρευε.

Ἐπὶ τέλους παντρεύτηκαν. Ἡ πρῶτες ἐβδομάδες μετὰ τὸ γάμο ἦσαν θαυμάσιες.

Ὁ κ. Νταμπαζάκ δὲν ἐγκατέλειπε οὔτε στιγμὴ τὴν γυναῖκα του. Κανόνισαν μαζὺ τὴ ζωὴ τους κ' ἡ βίλλα στὴν ὁποία κατοικοῦσαν ἐμοιαζε μὲ τὸν μεγάλο καὶ σκιερὸ τῆς κῆπο, ποῦ ἦταν γεμάτος ἀγάλματα καὶ φλύουρα πουλιά, μὲ τὶς ἀθροστούλιστες αἰθουσὲς της, μὲ μιὰ ἐρωτικὴ φωνά, ὅπου ἀντηχοῦσαν διαρκῶς φιλήματα.

Ἐπειτα, μὲ τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ, ὅταν ἡ κίνησις τῆς λουτροπόλεως νέκρωσε, ὁ κ. Νταμπαζάκ ἔφυγε γιὰ

Τὸ νεαρὸ ζευγάρι προχωροῦσε ἀργά...

τὸ Παρίσι μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ἤθελε νὰ μελετήσῃ ἀπὸ κοντὰ κάποια σπουδαία οικονομικὴ ὑπόθεσιν ποὺ θὰ τριπλασιαζοῦν τὰ εἰσοδήματά της.

Εἶπε πὼς θὰ ἔμενε ἐκεῖ μόνο ἓνα μῆνα. Ὡστόσο ξαναγύρισε τὴν ἀνοιξί, κουρασμένος ἀπ' τὶς καταχρήσεις, μὲ τὶς τσέπες τοῦ ἀδειανές, ἔχοντας ξεκοκκαλίσει τὴ μισὴ ἀπ' τὴν προῖκα τῆς Ὑβόννης.

Ἐκείνη ὥστόσο παρηγορήθηκε γρήγορα γι' αὐτὸ, γιατί μὲ μεγάλη τῆς χαρὰ, ἀπόχτησε, ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ ἓνα παιδί. Τὸ παιδί αὐτὸ ἦταν καχεκτικὸ κι' ἀδύνατον σὰν τὴ μητέρα του, μὰ εἶχε σγουρὰ μαλλιά καὶ τόσο μεταξένια, μάτια τόσο ἀγαθὰ, ἓνα τόσο χαριτωμένο μικρὸ στοματάκι, ὥστε δὲν μπορούσε παρὰ νὰ τὸ λατρεύῃ κανεὶς.

Ἡ Ὑβόννη ἀφωσιώθηκε στὸ ἔξῃς στὸ παιδί της. Θέλησε νὰ τὸ θηλάσῃ μόνη της, μὰ τὸ γάλα της ἦταν τόσο κίτρινο, τόσο ἀσχημὸ, ὥστε ἀναγκάστηκε στὸ τέλος νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἰδέαν αὐτὴ καὶ νὰ πάρῃ παραμάναν.

Δὲν τὸ ἄφηνε οὔτε στιγμὴ. Τὴ νύχτα, σηκώνονταν σὲ κάθε στιγμὴ γιὰ νὰ πάη νὰ τὸ κυττάξῃ ποὺ κοιμόταν, νὰ τὸ ἀκούσῃ ποὺ ἀνέπνεε, νὰ τὸ πάρῃ στὴν ἀγκαλιά της καὶ νὰ τὸ νανουρίσῃ.

Κι' ἔνοιωθε τρομερὲς ἀγωνίες, ὅταν ἐκεῖνο ἔβηχε, ὅταν ὑπέφερε.

Τὸ διαμφισθητοῦσε μὲ τὸ θάνατον. Ἡ φοντίδες της τοῦ ξανάδιναν μιὰ ὑγείαν ψεύτικη, καὶ τὸ παιδί ποὺ ἦταν καταδικασμένο νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸτε ποὺ γεννήθηκε, μεγάλωνε χάρις στὰ θαύματα τῆς μητρικῆς στοργῆς.

Ἀναγνώριζε μόνο τὴ μητέρα του κι' ἡ πρῶτες συλλαβὲς ποὺ τραύλιζε ἦσαν: «Μαμά, μαμά!»

Αὐτὴ τὴν ἡμέραν ἡ Ὑβόννη ἔκλαψε, τόσο εὐτυχισμένη ἦταν. Εἶχε ξεχάσει τὸ σύζυγόν της, τὰ θανάσιμα μαρτύρια ποὺ τὴν εἶχε κάνει νὰ ὑποφέρει στὴν ἀρχή, μὰ ὅλα τὰ ὄνειρά της διαλύθηκαν ἓνα-ἓνα, ὅταν τὸν εἶδε ὅπως ἦταν στὴν πραγματικότητα: ματαιόδοξος, ψεύτης καὶ ἀπίστος.

Ἡ ἀγάπη τοῦ παιδιοῦ της τῆς ἔφτανε. Χαιρόταν ποὺ τὸ ἀνέτρεφε, ποὺ τὸ κρατοῦσε ἀδιάκοπα κοντὰ της, ποὺ τὸ μάθαινε νὰ γίνῃ καλὸς, τίμιος, εὐκρινής.

Δὲν ὑπῆρχαν, σ' ὅλο τὸ σπίτι παρὰ πορτραῖτα τοῦ μικροῦ — πορτραῖτα γελαστά, ἀστεία, ποὺ τὸ ἔδειχναν μὲ τὶς φασκιές του, ἔπειτα μὲ κοντὰ φορεματάκια, ἔπειτα ὀλόγυμνο καὶ ξαπλωμένο στὰ μετάρια ἑνὸς καναπέ. Κι' ὅλοι οἱ τάπητες στὰ δωματῖα τοῦ σπιτιοῦ ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ τὰ χαλασμένα παιγνίδια του.

Ὁ κ. Νταμπαζάκ οὔτε ἔδινε τὴν παραμικρὴ προσοχὴ στὸ παιδί του. Ὁ θόρυβος ποὺ ἔκανε τὸν ἐνωχλοῦσε καὶ γι' αὐτὸ ἔφυγε πάλι γιὰ τὸ Παρίσι.

Ἡ Ὑβόννη οὔτε ὡς τὸ σταθμὸ δὲν τὸν συνώδευσε. Προβλέποντας μάλιστα ὅτι δὲν θὰ ἀργοῦσε νὰ λάβῃ κλαψιάρικες ἐπιστολές του, μὲ τὶς ὁποῖες θὰ τῆς ζητοῦσε χρήματα, τοῦ εἶχε πῆ πρὶν φύγῃ:

— Ὅταν θὰ χρειασθῆτε χρήματα, ἀπευθυνθῆτε στὸ συμβολαιογράφο μου. Αὐτὸ θὰ σὰς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ νὰ γράφετε περιττὲς ἐπιστολές, ποὺ οὔτε θὰ τὶς διαβάσω.

III

Ἡ ἀσχήμια της ἐντωμεταξὺ εἶχε μεγαλώσει, γιατί παραμελοῦσε ἐντελῶς τὸν ἑαυτὸ της. Φαινόταν σὰν γρηῃ, ἐνῶ δὲν ἦταν ἀκόμα οὔτε εἰκοσιπέντε χρόνων.

Τὸ παιδί της τώρα μεγάλωνε. Εἶχε ἀρχίσει νὰ μιλάη...

Τὰ μαλλιά του ξάνθαιναν, τὰ μάγουλά του κοκκίνιζαν...

Ἡ μητέρα τὸ νόμιζε σωμένο καὶ δὲν ἔτρεμε πειὰ γιὰ τὴν ἐπαύριον. Μὰ, ἔξαφνα, τὸ κακὸ ποὺ τὸ εἶχε νικήσει φαινομενικὰ μὲ τὶς προσπάθειές της ἡ Ὑβόννη, ἔξσπασε ἔξαφνα μὲ μιὰ καινούργια δύναμιν, ἀμείλικτον...

Ὁ μικρὸς ἀδυνατίζε, χλώμιαζε, ἔσβυνε ἀπὸ μέραν σὲ μέραν...

Θὰ πέθαινε ἀπὸ ἀναιμία. Ἐλυωνε σὰν ἓνα μικρὸ κερὶ τῆς δεκάρας ποὺ ἡ παραμικρὴ πνοὴ τοῦ ἀνέμου τὸ ρίχνει κάτω. Δὲν ἦταν πειὰ παρὰ ἓνας ἀψυχὸς σχεδὸν ὄγκος ποὺ τρεμούλιαζε στὸ βάθος τοῦ λίκου του.

Καὶ ἡ μητέρα προσπαθοῦσε τὰ πάντα, πάλαιε ἐναντίον τοῦ ἐπικειμένου θανάτου, ἀγωνιοῦσε σὲ μιὰ φριχτὴ ἀναμωνή... Συμβουλευόταν ὅλους τοὺς γιαιτρούς... Πιροσευχόταν... Λίσθανόταν πὼς θὰ γίνῃ τρελλὴ ἀπὸ τὰ πολλὰ κλάματα, ἀπὸ τὸ μαρτύριον τῆς καρδιάς της.

Καὶ τὸ βράδυ ποὺ τὸ παιδί της ἔκλεισε τὰ μάτια του γιὰ νὰ μὴ τ' ἀνοιξῇ πειὰ, ὅταν εἶδε τὴ χλωμάδα τοῦ θανάτου ν' ἀπλώνεται στὰ σκαμμένα μάγουλά του, ὅταν τὸ ἔνοιωσε παγωμένο κάτω ἀπὸ τὰ χεῖλη της, νόμισε πὼς τὸ κεφάλι της ἔσκασε, ἀδειασε ξαφνικὰ ὅπως κι' ἡ καρδιά της, πὼς ἔχασε τὸ φῶς της καὶ τὴν ὁμιλίαν της...

Σίγουρα θὰ πέθαινε κι' αὐτὴ μὲ τὸ παιδί της, ἂν δὲν συλλογιζόταν τὸν ἄντρα της ποὺ ἔλειπε. Θὰ ξαναγύριζε. Θὰ τὴν ἐμφύχωνε μὲ τὶς τρυφερότητές του... Θὰ τὴν βοηθοῦσε στὴν ἐπούλωσιν τῆς φριχτῆς πληγῆς της... Θὰ τὴν ἔσωνε ἀπὸ τὸν ἐπίμονον πειρασμὸ νὰ δώσῃ ἓνα τέλος στὴ ζωὴ της.

Καὶ τοῦ ἀναγκοῖνωσε ἀμέσως τηλεγραφικῶς τὴν ὀδυνηρὴ καὶ πένθιμην εἰδησίαν... Μὰ ἐκεῖνος, ποὺ τὸ εἶχε μπλέξει στὸν ἔρωτά της κάποια μπαλαρίνα καὶ ποὺ εἶχε τόσο ἀποκτηνωθῆ ὥστε νὰ μὴ τὸν ἐνδιαφέρῃ κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ θάνατος τοῦ παιδιοῦ του, τῆς ἀπάντησε:

«Εἶμαι ἀπελπισμένος. Ἀδύνατον νὰ ἐπανέλθω πρὸ τοῦ προσηχτοῦ μινός. Παράγγειλε γιὰ τὸ μεμπτὸ ἓνα φέρετρο στρωμένο μὲ σατέν ῥόζ».

Ἡ ἔρωμένη του τοῦ εἶχε ὑποβάλῃ τὴν ἀλλόκοτη ἰδέαν νὰ στρωθῇ τὸ φέρετρο τοῦ μικροῦ μὲ σατέν ῥόζ...

Καὶ ἀπὸ τότε ποὺ ἡ ῥόζινη ἔλαβε αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα, ἀπὸ τότε ποὺ οἱ νεκροθάφτες πῆραν τὸ μικρὸ φέρετρο, δὲν ἀφήνει παρὰ οὔτε στιγμὴ τὸ δωμάτιον ὅπου τὸ παιδί της κοιμόταν, ὅπου ἔπαιζε, ὅπου

τὴν προσκαλοῦσε τόσο συχνά...

Μένει ἐκεῖ γονατισμένη μπρὸς τὴν κούνιαν ποὺ ἡ ἀσπρες κουρτίνες της εἶνε κλειστὲς, κλαίγοντας, καὶ κάθε τόσο, χωρὶς νὰ θέλῃ παραμερίζῃ τὶς κουρτίνες καὶ κυττάξῃ τὸ ἀδειανὸ προσκέφαλον...

PENE MAIZEPOYA

ΤΑ ΠΕΡ.ΕΡΓΑ

Ἡ ΜΑΚΡΥΕΣ ΦΟΥΣΤΕΣ

Τὸ 1908 ἡ Δημαρχία τῆς Πράγας ἀπηγόρευσε στὶς γυναῖκες νὰ περιφέρωνται μὲ... μακρὺς φούστες, γιατί ἡ στατιστικὴ εἶχε ἀποδείξει ὅτι ἡ καταραμένη ἐκείνη μόδα, εἶχεν ἀυξήσει καταπληκτικῶς τοὺς θανάτους ἀπὸ φθίσιν. Καὶ κάθε κυρία ποὺ ἔπέμενε παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν νὰ κυκλοφορῇ στοὺς δρόμους μὲ μακρὰ φοῦστα, κατεδιώκετο καὶ ἐπλήρωνε πρόστιμον βαρύτατον — ἀκριβῶς ὅπως ἀρχισε νὰ γίνεταί κάποτε καὶ στὰς Ἀθήνας, κατόπιν μιᾶς ἀντιθέτου ὁμῶς διαταγῆς τοῦ δικτατορικοῦ καθεστώτος...

Μένει ἐκεῖ, γονατισμένη μπρὸς τὴν κούνιαν...